

Тема номера: Церква на екрані

РЕДАКЦІЯ VERBUM

22 СІЧНЯ 2020

Шановні читачі! «Кіно народилося на ярмарку й через сто років повернулося туди», – казала режисерка Агнешка Голланд. Те, що колись було копійчаною розвагою у вигляді рухомих картинок, що відтворювали фрагменти навколишньої реальності, еволюціонувало не лише до самостійного виду мистецтва, а й до потужного ідеологічного інструменту, не втративши, втім, розважальної функції.

Фото: Кадр з фільму Jesus Christ - Superstar (1973)

Здатність кіно розважати особливо актуальна зараз, коли шаленої популярності набули онлайнві платформи для перегляду фільмів і серіалів. Людям уже не потрібно виходити з

дому, вичікувати бажану стрічку по телебаченню чи шукати фізичний носій із цікавим фільмом. Перегляд кіно став найдоступнішою формою дозвілля, й обсяги продукції ростуть величезними темпами, аби задовольнити попит глядачів.

Та сучасні фільми, на відміну від старих ярмаркових рухомих картинок, уже не просто відтворюють світ. Навіть показуючи реальність, вони подають її під певним кутом – і це впливає на наше сприйняття явищ, подій і фактів. Тож у цьому випуску «Вербуму» ми вирішили поговорити про те, якою на екрані постає Церква та що це означає для людей, які до неї належать. Це, щоправда, складно зробити без згадок про сюжетні перипетії, тому попереджаємо: на вас можуть чекати спойлери.

Антон Герасименко розмірковує, чому християнські фільми здебільшого не викликають палкого інтересу в глядачів. Ще у 1930-х роках папа Пії XI писав про важливість фільмів для формації, а проте навіть сучасне кіно з християнським змістом рідко здатне конкурувати з популярними стрічками. Проблема не в матеріалі, бо й історії святих уміють захоплювати, і в повсякденному житті вірян достатньо цікавого. У чому ж тоді?

Вікторія Семенова розглядає енцикліку Пії XI про кіно, де накреслені основні способи, якими Церква намагалася дати собі раду з цією новою мистецькою формою. Деякі вимоги документа – штибу єпископського обов'язку складати списки всіх нових фільмів з оцінками їхнього змісту – зараз здаються малореалістичними, але він досі пропонує важливі підказки щодо того, як послуговуватися медіями й розуміти їхнє благо й небезпеку.

Ольга Герасименко, аналізуючи серіал «Молодий Папа», придивляється до глибинних сенсів, які часом залишаються не поміченими за його нібито скандальністю й епатажністю. Творіння Паоло Соррентіно, звісно, цілковито фікційне, та з ним усе-таки варто ознайомитися всім, кому небайдуже не тільки сучасне становище Вселенської Церкви, а і її майбутнє.

Отець Ігор Гнєс ОР пише про один епізод серіалу «Доктор Хаус», сюжет якого, імовірно, був несподіванкою для шанувальників скептичного й самовпевненого головного героя, а ще – доволі рідкісним випадком позитивного зображення Церкви на масовому екрані. Виявляється, що й у цілковито світському серіалі може знайтися місце для питань пошуку Бога, прощення, навернення й чуда, пояснити яке медицина не здатна.

Павло Зінченко, звертаючись до серіалу «Борджа» про папу з чи не найгіршою в історії Церкви репутацією, говорить про далеко не таку приємну ситуацію, як у попередньому тексті. Він препарує скандальні міфи, підкреслені в серіалі для яскравого ефекту, і нагадує про необхідність християнського пошуку істини навіть у художніх творах, що начебто стосуються

Церкви.

РЕДАКЦІЯ VERBUM

22 СІЧНЯ 2020

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in
/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php on line **284**